

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum 2024

JOSEP MARIA MASSEGÚ I BRUGUERA

El pregó

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum, a càrrec del Sr. Josep Maria Masegú i Bruguera, artista i pintor

15 de febrer de 2024

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes autoritats, membres de l'Associació Misteriosa Llum, membres del Cercle Artístic de Manresa, entitat administradora de la Festa de la Llum d'enguany.

Companyns, amics i amigues, manresans i manresanes.

Un any més celebrem la nostra Festa de la Llum. Una festa que també podríem anomenar de l'aigua o de la vida, perquè l'aigua és la vida de les persones, de les ciutats i els pobles.

I igual com passa encara avui al nostre planeta blau, d'aigua, malauradament, els nostres llunyans avantpassats de vegades no en tenien prou. I això creava malestar i problemes. Al segle XIV, mentre la pluja escassejava, la ciutat veia passar l'aigua del Cardener sota els seus peus, però sense poder-la bombar. I vet aquí que se'ls va ocórrer la genialitat de fer venir l'aigua del Llobregat, aprofitant els deu metres de desnivell que hi ha des de Balsareny fins a la part alta de la nostra ciutat. Una idea que ens imaginem que molts conciutadans d'aquell moment devien prendre's com una solemne bogeria. Tanmateix, el govern de la ciutat va ser molt valent i a la vegada lúcida, fent confiança als promotors d'aquell sublim enginy. Ens consta que hi va haver moltes crítiques i obstacles. El més sonat: la negativa del senyor bisbe, d'esperit feudal, a deixar passar un tram de la Séquia per les seves immenses propietats.

Que allò que va fer canviar l'actitud del prelat fos el signe sobrenatural del famós raig de llum que des de Montserrat va envair l'interior de l'església del Carme, o ho fos el sever enfrontament dels ciutadans amb aquell personatge fins a fer-lo claudicar, tant se val... Allò realment important va ser que l'obra de la Séquia va poder seguir, serpentejant suaument entre boscos i camps, fins

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 62, febrer de 2024

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió: Inom, SA

Agraïments: Associació Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

arribar a la Manresa medieval. I que, per sobre de tot, als habitants de la nostra ciutat i rodalies mai més no ens ha faltat el miracle de l'aigua. I aquest fet és, veritablement, el que recordem i celebrem en aquesta Festa Major d'hivern.

Aquestes paraules, que tinc l'honor de pronunciar en nom del Cercle Artístic de Manresa en el seu centenari, voldria que fossin un sentit elogi a l'art i als artistes que han nascut o habitat a la nostra ciutat. Ja que els artistes, semblantment al valuós exemple d'aquells innovadors constructors de la Séquia, també han aportat els seus infinits granets de manresanisme, en bé de la nostra estimada ciutat. I ho faré, senzillament, emprant les meves vivències respecte l'entitat que avui represento. Per fer-ho, em proposo fer un viatge geogràfic i històric per alguns carrers, edificis, obres d'art i entitats de Manresa. I faig una petició de benevolència. Necessitaria que se'm disculpés un anar endavant i enrere en el temps, com passa sovint en el cinema.

Començo, doncs, el meu viatge en el temps en aquells anys llunyans de la postguerra, quan jo era un vailet de quatre o cinc anys assegut a la vorera de la plaça dels Màrtirs –que és com s'anomenava la nostra plaça Major– esperant participar a la xocolatada que feia la meva àvia, que pagava el farmacèutic Dr. Esteve, i que servien aquells emblemàtics personatges del Gremi de Sant Lluç, el dia del seu patró. Uns anys, durant la meva infància i adolescència, en què aquesta Casa de la Ciutat era com una mena de prolongació de la fonda de Sant Antoni, on vaig néixer. Arran del fet que el meu avi Josep Bruguera n'era un dels agutzils –també va ser-ne el pregoner i un dels porrers en els oficis i les processons oficials–, i també, és clar, per la nostra proximitat, sovint, per un motiu o altre, havíem de servir-hi refrigeris en actes oficials o festius. Moltes vegades, doncs, m'havia tocat estar-me llargues estones en aquest saló tan significatiu, aleshores més fosc i misteriós que ara, amb l'única companyia d'aquests retrats de manresans i manresanes il·lustres.

Tinc més bon record, però, dels moments que, uniformat de cambrer, m'havia d'esperar en els despatxos de secretaria i alcaldia, perquè en aquells llocs hi havia dos quadres que a mi m'entusiasmaven: un de Josep Mestres Cabanes sobre Sant Benet de Bages i l'altre de la Muralla del Carme, de l'Àngel Millán, pintat des d'un terrat. Igualment, aprofitava els moments que m'oferien aquelles situacions per contemplar l'excel·lent obra de Francesc Cuixart "La Crema del Paper Segellat" i el mural de l'escala sobre la Batalla del Bruc, pintat a quatre mans per l'Estanislau Vilajosana i el dentista, daurador i pintor Albert Pujol. Tots dos s'hi van immortalitzar amb sengles retrats: el que fou el meu mestre és el que tira un roc immens contra un soldat francès.

Cada any, els agutzils de l'Ajuntament amb les seves famílies, celebràvem la diada en honor del que consideraven sant protector amb una arrossada a la Font de l'Avi de la Colònia Jorba. Tinc un record ben fresc de l'interès i la companyia que ens feien el murals d'aires noucentistes que l'escultor i pintor manresà Lluís Uró va dissenyar l'any 1934. Igualment, em fascinaven les històries que em contaven a casa referents al Sant Antoni barroc que hi ha al museu. Una talla de fusta que hi havia instal·lada a les parets de la Baixada dels Jueus, prop de la primera Fonda de Sant Antoni, i de la qual tenien cura els meus besavis. Aquesta talla, durant la guerra civil, va ser amagada en algun racó de l'Ajuntament i recuperada pel museu per mossèn Valentí Santamaria, una vegada finalitzada aquella trista confrontació.

També recordo la història de l'Àngel Llobet, popularment conegut com "el Cametes", un veí nostre amb el qual compartíem safareigs i pati, que va salvar el retaule del Sant Esperit de la Seu, intercanviant-lo, junt amb alguna altra peça artística, amb els milicians per calaixos de gasoses, ametlles torrades i cafè. Els soldats havien convertit la col·legiata en la seva caserna i a l'hivern, per escalfar-se, cremaven tot allò de fusta que trobaven. Acabada la guerra, el senyor Àngel va retornar-ho tot de nou al seu lloc, sense esperar res a canvi.

A casa nostra, a la fonda de Sant Antoni, hi venien a menjar alguns pintors. En recordo especialment un, Venanci Vers, al qual sovint mostrava les meves ingènues beceroles pictòriques. En veure el meu interès pel tema, va demanar al meu pare per què no em feia anar a l'Acadèmia Vilajosana a aprendre a dibuixar i pintar. I així va ser. Allà hi vaig conèixer la gent de la meva generació: la M. Àngels Freixenet, l'Antolina Vilaseca, en Miquel Esparbé, en Manel Marzo, en Josep Soler, entre d'altres. Però el mestre no en va tenir prou, i, en veure'ns tan interessats i amb ganes de treballar, ens va introduir al Cercle Artístic i ens va presentar a les darreres tertúlies del Gremi de Sant Lluç.

Encara tinc el record de les cròniques que ens contaven aquells pintors de la generació anterior a la nostra i que nosaltres escoltàvem bocabadats. De la importància que tenien per a ells les fontades i les tertúlies. Sempre caminant, sortien en petites colles pels nostres encontorns. Posaven la fruita i la beguda a refrescar al bassiol d'alguna font, pintaven, dibuixaven, la feien petar... Pensaven projectes, il·lusionats. Puc dir que gràcies al Gremi de Sant Lluç i al Cercle Artístic, dels quals parlaré més endavant, se'ns va obrir el món de l'art manresà. I de retruc el de Catalunya i el món.

Després de passejar-me per la plaça Major, segueixo el meu viatge temporal fins a l'edifici del Col·legi de Sant Ignasi, on avui hi ha el museu. Allà hi va haver

els primers Arts i Oficis, on es van forjar les generacions d'artistes manresans que ens van precedir. Primerament, sota el mestratge de l'autor de "La crema del paper segellat", Francesc Cuixart, i, seguidament, per l'Evarist Basiana i l'Anselm Corrons.

Aquest immens espai també ens parla del nom de tants artistes que, gratis et amore, varen ajudar en tasques d'organització, col·laboració i restauració del museu, ja des dels temps de mossèn Santamaria i mossèn Josep M. Gasol. Igualment, gràcies a una anècdota, se'm fa present l'exposició "Cent Anys d'Art Manresà", que els dirigents del Cercle dels anys setanta vàrem organitzar. Una mostra de gran rellevància de la qual, a causa de l'èxit de visitants, es va haver d'ajornar la cloenda diverses vegades.

Moltes de les obres d'aquesta exposició, que es va celebrar als locals de la casa Gallifa, ens les va cedir el museu. I vet aquí que, en un del trasllats, aquelles escales estretes i empinades que hi havia ens van trair, i una terracota d'en Lluís Uró ens va caure i es va trencar en una dotzena de trossos. No cal dir que vam restar abatuts per aquell fet. Vam recollir aquella mena de puzle de fang cuit en una bossa i ens vàrem adreçar, recomanats pel nostre mestre, al taller del traçut restaurador Josep Maria Rosell, el qual ens va resoldre aquell greu problema. Contra tot pronòstic, l'obra va ser exposada, segueix al museu i ningú no ha notat mai res d'aquella malaurada trencadissa.

El meu viatge en el temps i l'espai em porta ara als llunyans anys vint i al principi del passeig Pere III: allà hi havia la cafeteria restaurant l'Alhambra, popularment coneguda com "La Gàbia". Un lloc amb sala de ball, que no deuria tenir res a envejar a aquells racons del vell Monmartre, tan ben immortalitzats pels ínclits impressionistes francesos, però també pels catalans Casas i Rusiñol. En aquell lloc, doncs, s'hi reunien, en animades tertúlies, professors i alumnes en sortir dels Arts i Oficis. La família Biosca, que regentava aquell local, els va oferir un altell espaiós, més o menys tranquil, per a les seves activitats, a canvi que li decoressin "La Gàbia".

Dit i fet: en Basiana hi va pintar uns murals i l'Uró un baix relleu d'uns tres metres d'alt. I va ser precisament allà on els mestres Evarist Basiana i Anselm Corrons, conjuntament amb una colla d'alumnes liderats per l'Estanislau Vilajosana, en Joan Vilanova i el Lluís Uró, l'any 1924, varen endegar una colla d'esdeveniments que serien la gènesi del futur Cercle Artístic de Manresa. I el famós sastre i col·leccionista d'art Avel·lí Fornells n'esdevindria el primer president. Es pot afirmar, doncs, que aquell primer Cercle, malgrat ser tan sols un embrió, ha servit a l'entitat com una referència i un model a seguir, fins a dia d'avui.

D'aquesta primera època en són les primeres exposicions col·lectives de la Festa Major. Se celebraven al vestíbul de l'institut Lluís de Peguera. I, més tard, al segon pis del teatre Kursaal. Val a dir que, des del 1930, aquestes mostres col·lectives han anat tenint continuïtat en el temps, llevat dels anys de la guerra i primers de la postguerra.

No gaire lluny del principi del passeig Pere III, hi ha l'edifici —d'estil art déco— de Cal Jorba, el qual em rememora les meves enriquidores visites a la seva darrera planta, on hi havia la secció de disseny, decoració i aparadorisme, ja que hi tenia una colla d'amistats entre aquell equip d'artistes afins al Cercle. Val a dir que durant els seus darrers anys d'existència com a grans magatzems, Cal Jorba va tenir una gran influència cultural a la ciutat, gràcies a aquell departament de la darrera planta, sàviament dirigit per en Ramon Salisi i en Ramon Estrada, i a la creació del Signe Cultural Jorba, que subvencionava accions que beneficiaven la llengua i les nostres tradicions. Així com, també, mogudes populars que, d'alguna manera, perduraven en el temps l'esperit lúdic del Gremi de Sant Lluc.

Segueixo caminant pel passeig i arribo al final, a la "Ben Plantada", un indret que em remou una de les pàgines més vergonyoses i tristes de la nostra història, a causa dels cacics cívics i morals de la Manresa dels anys de la Dictadura. Resulta que la Junta d'Aigües va voler subvencionar i dedicar un monument als constructors de la Séquia. Es va formar una comissió per aquesta gestió, que va fer confiança a tres artistes del Cercle Artístic: en Joan Vilanova, l'Estanislau Vilajosana i el Joan Vilaró. Ells decidiren que el projecte l'havia de presidir una escultura de Josep Clarà.

El fet és que quan l'obra adquirida va ser a la nostra ciutat, els que tenien la paella pel mànec van decidir que era immoral i que, per tant, de cap manera podia estar al carrer. I no només això, sinó que durant una pila d'anys la van tenir encadenada a la carbonera de la Cambra de Comerç. Fins que, en temps de l'alcalde Roqueta, es va desencadenar, després d'una llarga campanya reivindicant aquella escultura. Primer va ser exposada als baixos de l'Ajuntament, i finalment al lloc on tots en podem gaudir.

La guerra del trenta-sis ho va arrasar i esbarriar tot: milers de manresans i manresanes morts i desapareguts. Segons Agustí Calvet, "Gaziel", "cada vegada que el món fa un capgirell, es perden, a canvi de no sé quins avantatges, una pila de coses, si voleu menudes, però inefables, divines, purs prodigis de l'equilibri col·lectiu, obtinguts i madurats a poc a poc, a vegades durant segles, i que el temporal destrueix en un moment, per sempre més, sense deixar-ne

rastré”. Als nostres avantpassats, doncs, els va tocar recomençar sota mínims, com si res no hagués passat.

Els simpatitzants dels vencedors van acaparar tots els càrrecs de la ciutat. Basiana i Corrons van ser acomiadats dels Arts i Oficis. Malgrat tot, als primers anys quaranta, metges i artistes varen ser els primers en iniciar un aire nou a la ciutat, en base a la seva fe, apresada en temps de la República, en la llibertat, en el bé de la ciutadania i el lliure albir per a tothom. Els joves del Grup del Remei, format per la generació de Josep Vila Closes, Ramon Salis i Ramon Estrada, que aleshores tenien vint anys, més els veterans de l'abolit cercle de “La Gàbia”, recolzats en una colla de metges liberals i catalanistes, van formar una penya de tertulians. Primer a la Granja Costa i després a l'Hotel Sant Domingo. Unes tertúlies, d'on va néixer el Gremi de Sant Lluç, i a les quals, com he dit abans, vaig tenir la sort d'assistir.

El Gremi de Sant Lluç fou una entitat que va aconseguir reanimar la nostra ciutat, durant gairebé una vintena d'anys, amb les seves festes, falles, la creació i donació de la Geganteta, els armats, exposicions i els sainets que escrivia el geni d'en Vilanova i que aquells mateixos personatges representaven. Per sobre de tot, però, el Gremi va maldar per aconseguir que el català fos sempre la condició inexcusable en totes les seves activitats públiques i privades.

Marxo del passeig i em dirigeixo cap al passatge Vilaseca i Garriga, un carrer que no té sortida. Aquest passatge, perpendicular al carrer Magnet, m'evoca el dilema que hi hagué entre els artistes de la postguerra: els que volien pintar i prou, i els que, a més, es preocupaven dels problemes de la ciutat i del país. L'any 1949, doncs, els que no volien atabalar-se gaire, van rellogar una part del local de la Casa Navarro Aragonesa que hi havia en aquell racó de món. Allà van intentar reprendre el fil del Cercle Artístic fundat a l'antiga “Gàbia” sense aconseguir-ho del tot, arran de la divisió de criteris i conceptes, entre uns i altres. En aquest segon període, es van reprendre les exposicions col·lectives, que van passar a mostrar-se a l'actual Escola Renaixença —que durant el franquisme portava el nom del generalíssim. En aquest indret també van passar a residir-hi els Arts i Oficis.

Si passo prop de l'edifici de l'Ateneu les Piques, aquest lloc em porta el record d'un ressorgiment de l'entitat. Els prohoms del Gremi de Sant Lluç van decidir fondre's de nou amb el Cercle Artístic, i aquest esdeveniment va significar un impuls per l'art i els artistes de la ciutat. En aquell ateneu hi havia un local espaiós, fins aleshores seu de Ràdio Manresa, que el cercle va llogar. Als inicis de la dècada dels seixanta, Jesús Borràs, un home intel·ligent i de bon gust,

assumí la presidència de l'entitat. Ell va dirigir la decoració d'aquell espai i va pintar-hi un mural abstracte, interessant i acollidor. Els metges que també pintaven van seguir-lo en la presidència del cercle: el doctor Alfons Peidro i el Dr. Antoni March. Va ser un moment d'obertura i de franca col·laboració amb la ciutat i la comarca, gràcies al grup de “Llum i color”, que sortia periòdicament a pintar a l'aire lliure i organitzava moltes exposicions.

Però, per sobre de tot, gràcies al jovent d'Art Viu que va remoure i sacsejar culturalment Manresa i la comarca, durant tota aquella dècada. En aquell local s'hi van fer disc fòrums, conferències, debats i exposicions de gran volada. Es va celebrar el primer concurs de pintura ràpida de la Llum, el 1961 —que enguany, el 2024, farà el 63è aniversari—, es va donar continuïtat i rellevància a l'exposició d'Artistes Manresans, i es van crear les Biennals de Tardor de pintura i de Maig dedicada al dibuix i l'escultura. I per últim, es van organitzar els famosos sopars d'artistes.

El Cercle va haver d'abandonar l'Ateneu les Piques a causa d'un nou enfocament de l'edifici i, tot seguit, l'edifici dels Gallifa va esdevenir el nou local de l'entitat. Primerament, compartirem aquell local de la Plaça Valldaura amb l'Associació d'Exalumnes la Salle i Joventuts Musicals. Pocs anys després, vam restar sols en aquells immensos espais. Durant aquell període es va seguir, amb molta dignitat, l'esperit de “La Gàbia” i de l'Ateneu les Piques. Un dels invents d'aquell moment, a causa de les dificultats que trobàvem a l'hora de cercar esponsoritzacions i que va tenir molta acceptació arreu, va ser oferir al benefactor o donant l'obra premiada en un concurs, en propietat. Un sistema que no solament ha facilitat la feina a l'hora d'organitzar concursos i exposicions, sinó que ha fet que moltes entitats privades i públiques —com, per exemple el nostre Ajuntament—, ampliessin considerablement la col·lecció de les seves obres d'art.

Actualment, i gràcies a la política que la societat municipal Fòrum va dur a terme al barri antic, i del bon fer dels darrers presidents i juntes de l'entitat, el Cercle Artístic disposa d'uns magnífics baixos en propietat al carrer de les Barreres. Disposa d'una sala d'exposicions polivalent, que té una gran acceptació i està fent un gran servei als artistes i a la ciutat, i amb uns espais interiors per a les ja tradicionals activitats i tallers al servei d'alumnes i professors.

Cent anys després del 1924, l'any en què es van posar les bases de la fundació del Cercle Artístic, el món ha canviat molt. Fer elucubracions sobre si l'avui és millor o pitjor és perdre el temps. Tanmateix, en allò que és diferent, tots

hi estariem d'acord. Al Cercle Artístic, com li deu passar a totes les entitats, públiques i privades, se li han obert nous reptes i horitzons. N'apuntaria alguns exemples: les noves generacions ens interpel·len amb la recerca de noves formes d'expressió. Relativitzen tota mena de suports i, fins i tot, les fronteres que definien i classificaven les arts en general. Generacions de joves, a qui no els toca altre remei que assumir actituds crítiques desfavorables, més velles que l'anar a peu, així com la no acceptació popular d'allò que fan. Com sempre, el temps és l'únic que hi té la darrera paraula.

Enmig de tot això, la globalització, els mitjans de comunicació i la tecnologia, i darrerament la intel·ligència artificial, han modificat les antigues formes d'influències i d'aprenentatge. I també en el camp del gènere. Per cert, tot i que segons un treball de recerca s'ha esbrinat que, durant el primer quart de segle XX, hi havia un percentatge més elevat de dones artistes que pintaven i exposaven a la nostra ciutat que no a Barcelona o París, quan els de la meua generació érem joves, tan sols una ínfima minoria de dones van sobresortir artísticament a la nostra ciutat —segurament que a causa de factors imputables a la societat tradicional que tot ho dominava. A dia d'avui, però, i, com no podia ser d'altra manera, la presència i força de les dones artistes ha fet un gir copernicà en el món de l'art manresà i comarcal, sobretot en el de la recerca i investigació en el terreny de l'expressió artística, elles en són majoria i les autèntiques protagonistes i dinamitzadores.

Per altra banda, les sales d'exposició temporals municipals: el Centre Cultural del Casino, les biblioteques i el Museu, han estat una veritable reconquesta. I d'una gran transcendència pels artistes i els ciutadans. Tanmateix, alguna cosa important ha canviat radicalment, perquè les sales d'exposició privades han desaparegut totalment del mapa manresà. Això fa que els artistes cerquin exposar en restaurants, bars i aparadors de botigues. Penso que, aquest fet pot ser conseqüència de la preferència minimalista de les generacions joves, que no necessiten gaires quadres a les seves parets ni gaires elements decoratius a les seves vitrines.

Per acabar el meu viatge, voldria dir que el teixit social de la ciutat, indiscutiblement, el fem entre tots. I tots hi tenim alguna cosa a fer o a dir. Tanmateix em pregunto, com seria Manresa sense la creativitat dels artistes plàstics? Cases ben construïdes i fins i tot útils, però lletges i sense personalitat. Places, racons i carrers sense escultures. Parets dels espais públics i privats buides i tristes. Segurament que el Casino, i alguns altres edificis, ja no hi serien, perquè els artistes, liderats per il·lustres personatges, sempre han estat capdavanters en la defensa i reivindicació dels bens artístics i culturals.

Trobaríem a faltar mogudes artístiques sorprenents pels exteriors de la ciutat. Imagino, doncs, una ciutat en negatiu, on no hi hauria cap escletxa per a l'esperit, per la creativitat, i on fins i tot un apunt, una al·lusió a l'art seria rebuda amb severitat.

La Séquia és una obra d'enginyeria i, va ser i és, un miracle per a la nostra ciutat. Així com l'esperit dels seus constructors, digne d'admirar i d'imitar. Tanmateix, la gent s'hi passeja perquè la natura hi ha recreat a les seves voreres meravellosos i tendres racons. I això és gràcies a l'art i la creativitat, una força, com hem vist, ben present en la nostra ciutat des de temps remots. En aquest sentit, em permeto parodiar l'evangeli: “No tan sols de pa viu l'home, sinó de l'alegria dels arbres, dels brolladors i els jardins escampats per places i carrers; de la bellesa del color; de contemplar els tresors interiors i exteriors dels nostres edificis medievals, modernistes i moderns; de les obres de diferents estils que conté el nostre museu...”

Ben segur que els manresans i les manresanes no ho hem fet tot bé. I que ens queda molta feina per fer i qüestions per resoldre. Compte, però, amb les actituds massa fosques o extremadament negatives, ja que, com deia Charles Dickens, “els homes que es miren la natura i els seus semblants i criden que tot és negre i ombrívol, tenen raó; però els ombrívols colors són reflexions de llurs propis ulls i cors biliosos”. En conclusió, les entitats, com tot allò que ens envolta, com les ciutats i les persones, només s'estimen autènticament i de veritat, quan se n'assumeixen qualitats i defectes. Evidentment, això no significa que no haguem de lluitar perquè cada vegada els atributs positius superin els negatius.

Gràcies per acompanyar-me en aquest viatge en què, a partir de la Séquia, força de vida i creativitat, m'he permès resseguir entitats, edificis, escultures i persones del món de l'art a la nostra ciutat.

I, per acabar, voldria exhortar als nostres conciutadans a assistir als actes d'aquestes festes, per a millor glòria, honor i memòria dels que van fer, i fan, arribar l'aigua a la nostra estimada Manresa.

Visca l'art i els artistes!

Visca Manresa i visca Catalunya!

Moltes gràcies.

El Pregoner

Josep Maria Masegú i Bruguera

Vaig néixer el 10 de maig de 1942 al número 20 de la plaça Major de Manresa. Concretament a la Fonda de Sant Antoni.

Fins al canvi de veu, formo part de l'escolania de la Capella de Música de Santa Maria de la Seu.

Primer vaig amb les monges de Casa Caritat. Seguidament a les Escoles Cristianes dels Germans de la Salle. I, després, a l'Acadèmia Central del meu tiet Ton, germà del meu pare. D'aquest temps és el meu títol de Perit Mercantil per l'Escola d'Estudis Empresarials de Sabadell.

He estudiat al Conservatori Municipal de Música de Manresa solfeig i teoria, harmonia i piano.

Com que el meu pare pensa en mi per seguir el negoci familiar d'hostaleria, m'envia els estius a aprendre l'ofici en hotels de Sant Pol de Mar, Arenys de Mar i Ribes de Freser.

Als divuit anys inicio seriosament els estudis de dibuix i pintura a l'acadèmia d'Estanislau Vilajosana. Entro al Cercle Artístic de Manresa. Assisteixo a les últimes tertúlies del Gremi de Sant Lluc. I dins del Cercle, formo part de les successives juntes de l'entitat, durant les dècades dels seixanta i dels setanta. Al llarg d'aquests anys, soc membre del fenomen sociocultural d'Art Viu. A través d'aquestes entitats, grups i col·lectius, entro, d'una manera vivencial, a la cultura en majúscules que es feia en aquells moments pel món i pel nostre país.

El 1969 em caso amb l'Assumpta Blanch, amb qui tenim quatre fills i, actualment, també, sis nets.

El 1975 aprovo l'examen per ingressar a l'Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona. Quan ja havia fet el tercer curs, l'Escola és nomenada Facultat de Belles Arts. Em presento i aprovo l'examen pels alumnes que teníem més de vint-i-cinc anys; així el 1980 obtinc el títol de Professor de Dibuix i, amb una tesina de convalidació, el 1981 em lliuren el títol de Llicenciat en Belles Arts.

El 1985 traspassem la Fonda de Sant Antoni. A partir d'aquell moment, la meva professió serà d'educador a través del dibuix i la pintura.

He exercit la docència a l'Acadèmia Catalunya, al Col·legi Badia Solé i, fins a la meva jubilació, a La Salle Manresa. També, el curs 1982-1983 coordino la branca d'arts de l'Escola d'Arts i Oficis de Manresa. Igualment, ensenyo dibuix i pintura a grups de persones grans del Casal de la Generalitat de Manresa i del Casal de Fals, durant gairebé trenta anys.

Formo part del Moviment de Cursets de Cristiandat. I col·laboro i segueixo els cursos del Centre de Pensament Cristià de Manresa. D'aquest temps és la meva Diplomatura en Teologia.

He estat membre del Grup 13. I, actualment, del col·lectiu interdisciplinari "Quaderns de Taller". I un dels fundadors i col·laborador de l'Associació pel Museu Comarcal de Manresa.

He exposat la meva obra individualment, una vintena de vegades, sobretot a Manresa, però també a la comarca. I he col·laborat i col·laboro en exposicions col·lectives. He estat guardonat diverses vegades.

Després de la jubilació, i durant divuit anys, hem viscut al Municipi d'Olius (Solsonès), on hem estat cuidadors i responsables de la parròquia de Sant Esteve d'Olius.

En el moment d'escriure aquest currículum, tinc vuitanta-un anys. Segueixo amb la meva afecció de dibuixar i pintar. I col·laborant en tasques culturals, sempre que se'm demana, o es presenta l'ocasió.

Goigs de la Misteriosa Llum

A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra i
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Omnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fos migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura,
perquè la Verge procura
sempre pel bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan extremíssim cas,
aleshores en continent
la Llum de nostra ventura
isqueu dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç, prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: Jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,...

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder.
Oh encobert ornament,
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...

Ajuntament de Manresa

ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM